

CHARLIE DARK

Voorpublicatie

Charlie Dark. Dat is de naam van het kameraadje uit mijn kindertijd. Hij school in een hoek van mijn kamer. Uren zat hij daar, dat schuwe magere scharminkel. En dan, plotseling, fluisterde hij me iets in het oor. Stoute dingen.

Mijn volledige naam is Ángel Emmanuel Flores. Mijn roepnaam is Angel. Er vloeit Fries en Spaans bloed door mijn aderen. Ik heb de blanke huid van mijn moeder. In de zomer kreeg ik als kind zelfs sproeten. Mijn donker golvend haar zie ik terug bij mijn vaders familie. Ook mijn temperament past bij mijn Spaanse genen. Mijn grootmoeder en mijn tantes; allemaal hadden ze een opvliegend karakter. De mannen niet. Mijn grootvader was de rust zelve. Er speelde altijd een ironische glimlach om zijn lippen. Alsof hij de aardse beslommeringen niet helemaal serieus nam. Ook mijn vader was een bedaarde man, hoewel achter zijn ogen het vuur smeulde van een slapende vulkaan.

Mama was een struise Friese donkerblonde stoot met volle rode lippen en lichtbruine ogen. Ze had de blik van Brigitte Bardot: ernstig en zwoel. Vreemd dat zij vaak met een zonnebril op de foto staat terwijl ik me niet kan herinneren dat ze die droeg. Maar de zon leek altijd te schijnen waar zij kwam. Ze hulde zich in zomerjurken en badpakken met de mooiste designs uit de stoffenwinkel van mijn vader. Niet alleen haar kleding, maar ook de inrichting van ons huis was een ode aan de uitbundigheid. Ze had een voorkeur voor bloemenmotieven en heldere kleuren: fuchsia, kersenrood, limoen en zeeblauw. ‘Je moet ervan houden,’ zei buurvrouw van Dongen toen ik haar trots mijn kamer met lila behang vol psychedelische patronen liet zien. ‘Ik zou er hoofdpijn van krijgen,’ vertrouwde ze mijn moeder fluisterend toe. Dacht ze soms dat ik haar niet kon horen? Mama trok een pruillip. Dat deed ze altijd als ze zogenaamd beledigd was. Daarna gaf ze me een knipoog.

Het allermooiste moment vond ik als ze me naar bed bracht. Dan hield ik het meest van haar: als ze in haar avondjapon naast mijn bed zat, een beetje aangeschoten en geurend naar parfum, terwijl op de achtergrond het geluid van lachende mensen en muziek klonk. Bij het schemerlicht

van mijn bedlampje keek ik naar haar terwijl ze op de rieten pauwenstoel zat. Het lange haar had ze opgestoken. Haar mouwloze japon was een wervelend landschap van bloemen en vlinders in een stralend kleurenpalet van roze, rood en lila. Mijn moeder had een ongebreidelde fantasie. Ze las nooit boeken, daar had ze het geduld niet voor. Maar ze verzong de meest huiveringwekkende verhalen, zoals een sprookje over een jongen die mijn naam droeg en op mij leek. Samen met zijn vriendje Charlie was hij in een betoverde sloot gesprongen en in de onderwereld terecht gekomen. Sindsdien probeerden ze de weg terug naar boven te vinden.

Wij waren kampioen slootjespringen van Dantumadiel en omstreken: Angel Flores en Charlie Dark. Alle sloten uit de wijde omgeving waren we de baas. Op een mooie lentedag stonden we in een weiland voor een brede geul met water. Het water was zo donker als we nog nooit in ons leven hadden gezien. ‘Deze sloot was hier gisteren nog niet!’ riep Charlie verbaasd uit. ‘Zou iemand die geul vannacht gegraven hebben?’ vroeg ik, ‘maar waarom?’ Dit was vreemd: de zon werd niet in het wateroppervlak weerspiegeld. De raadselachtige sloot leek ons uit te dagen. Een stem vanuit het duister riep: ‘Spring over mij heen als je durft!’ Dat liet ik niet op me zitten. Ik nam een lange aanloop, hield mijn adem in en sprong! Ik leek de overkant te halen. Maar... wat was dat? Tijdens de sprong voelde ik hoe een vreemde kracht aan mij trok. Alsof ik door tientallen onzichtbare handen werd vastgepakt. Voor ik wist wat er gebeurde werd ik door een draaikolk de diepte in gezogen.

In een versleten spijkerbroek leun je zijdelings tegen de muur. Een dansante positie, dramatisch, maar ingehouden. Je schermt je gezicht kruislings af met je armen. Je linkerarm hoger geheven. Je verlangen is voelbaar om hardhandig begeert te worden, ja, aan flarden gescheurd te worden zoals de spijkerbroek die je aan hebt. Op de andere foto zit je wijdbeens gehurkt, als een sater. Het verfijnde landschap van je sluike beharing lijkt met een penseel op je benen geschilderd. Je linkerbal piept uit je ultrakorte blauwe sportbroekje. Je draagt sneakers met ongestrikte veters. Je grote voeten gestoken in sportsokken. Witte met blauwe strepen. Je kijkt recht de camera in. Ik wordt weer getroffen door die blik in je ogen. Er is iets vreemds mee. Iets onbenoembaars. Gretig en hunkerend lijk je jezelf aan te bieden. Maar tegelijkertijd weer je me af. Je bent op je hoede.

De adrenaline gierde door mijn lijf. Dit had ik nog nooit gedaan. Ik draalde een tijd bij het park en liep daarna de straat op. Ik had nog geen tien passen gelopen toen ik merkte dat ik werd gevolgd door een blauwe BMW. Voorin zat een knappe donkere man die me wenkte. Hij had kort zwart kroeshaar, donkere melancholische ogen en een sensuele mond. Ik aarzelde.

‘Stap in, *get in the car!*’ riep hij.

De deur zwaaide open. Ik liep op hem af. Zodra ik naast hem zat startte hij de motor.

‘Zo jongen, *what are you doing all alone in the street?*’ vroeg de man. Hij sprak een mengeling van Engels en Nederlands met een zwaar Frans accent.

‘Weet ik niet, meneer,’ antwoordde ik schuchter.

‘*You don’t know?*’ vroeg hij glimlachend. ‘Heb je al gegeten? *Do you like Chinese food?*’

Ik knikte.

Tattoo Peter, een vriendelijke oude baas, bleek een ware pionier te zijn. Toen hij midden jaren vijftig met zijn zaak begon waren er nog nauwelijks tattoo shops in Nederland, behalve in de havensteden Rotterdam en Amsterdam.

‘Wist je dat Koning Edward VIII van Engeland meerdere tatoeages had?’ vroeg hij met een brede lach. ‘Zijn zoons trouwens ook. In die tijd was het iets voor de elite. Dus jij wilt ook een koninklijk embleem?’

Het duizelde me van al die zeemeerminnen, draken, slangen, adelaars en doodshoofden. Maar toen wist ik het. ‘Ik wil engelenvleugels,’ zei ik. De naalden in de huid van mijn schouderbladen stilden de pijn van de vernedering door Robert en zijn maten. Bovendien had ik voortaan vleugels.

Ik keek in je grijsblauwe ogen die vriendelijk stonden en een rustige uitstraling hadden. Anders dan de broeierige blikken die je me vanaf de foto’s toewerpt. Je onvermijdelijke metgezel, de canvas tas, bleek niet wit maar grijs en groezelig te zijn door het vele gebruik. Als een dierbaar beduimd knuffelbeest. Ik bestudeerde je van een afstand toen je in gesprek was met de serveerster – ze stond met haar handen in de zij, jij druk gebarend – en ik wist dat ik hopeloos verliefd op je was.